

Bevillingen dertil paa Tillægsbevillingsloven. Det forekommer Mindretallet, at her var lige saa god Grund dertil, som der har været i flere Fortilsælde af samme Art.

Saa, saa er det sidste angaaende den Rigsdagen velbekendte Staby Højskole. Nu er jo Kultusministeren endelig bleven befriet for Aalborg Latinfskole — det vil sige, dersom vi skulle blive ved ret længe i de Tilstande, vi nu ere i, hvad vi dog forhaabentlig ikke skulle, vil der vel nok ellers blive Lejlighed til, at denne Skole vender tilbage; Folketinget nægter jo, saa vidt jeg ser, principmæssigt enhver som helst Udgift ogsaa til Vedligeholdelse af denne Skole, men jeg har ingen Anledning til at komme ind paa det. Staby er imidlertid endnu tilbage. Den ærede Ordfører mente, at den i det hele er i Tingets Grunding; jeg er dog ikke vis derpaa, men jeg kan referere Stillingen med meget saa Ord. Den er da den, at der i Staby var en Højskole, der ikke kunde bære sig og derfor gik over til at blive Amtsskole — mærkværdigt nok i øvrigt, men det skete — den blev Amtshøjskole, og da den heller ikke kunde bære sig som saadan, mente Amtsrådet, eller Skolerådet bliver det vel egentlig, at det var bedst, at den om Sommeren uddannede Vinterlærere, som Amtet kunde trænge til, og om Vinteren var Højskole. Den fik da i en Række af Aar en betydelig Understøttelse som Højskole, vel endog saa mere, end der tilkom den som Højskole, men det fandt man sig i. Endelig gik det saaledes, at den omtrent heller ingen Glede fik om Vinteren, saa mente Skolerådet, at det var bedst at uddanne Vinterlærere baade Sommer og Vinter. Skolerådet vilde gerne beholde sin Understøttelse, som Højskoleunderstøttelse kunde det ikke saa den. Folketingets Finansudvalg mente, at naar den, en Skole, der skulde uddanne Vinterlærere, skulde have Understøttelse af Statskassen, var der flere andre, der kunde gøre Fordring paa noget lignende. Viborg, Ribe og Aalborg Amter, de midtjydske Amter, ere stillede omtrent lige saa uheldigt i den Henseende som Ringkøbing Amt, og vilde man gaa den Vej at give disse Anstalter, som uddanne Vinterlærere, Understøttelse, saa skulde det helst vedtages ved særlig Lov, saa skulde man helst give en almindelig Lov om det. Det var den Stilling, man indtog i Folketinget, da Bevillingen første Gang forelaa. Saa kom imidlertid den foreløbige Finanslov for 1884—85. Lagtet altsaa Bevillingen til Skolen var nægtet af de af mig anførte Grunde, optog Ministeren dog paa sit Budget et Tilskud af 2,400 Kr., og Ringkøbing Amt har stadig været saa heldig Aar efter Aar at saa denne Under-

støttelse. Jeg kan med min bedste Vilje ikke se andet end, at naar der skal gives Understøttelse til Uddannelsen af Vinterlærere paa Anstalter, der ere oprettede i saa Henseende, et Slags Seminarier, maa det ikke ske paa Finansloven men ved særlig Lov, og efter at en almindelig Overvejelse er gaaet forud. Vil Ringkøbing Amtsråd og Skoleråd, som jeg for øvrigt under alt godt, vedblive at drive Skolen, skønner jeg ikke andet end, at som Forholdene ere, maa det være paa deres egen Regning, og dertil have de vel ogsaa Maad. Der findes desforuden Skoler af den Art, der bestaa rent privat, jeg skal saaledes nævne Skolen i Hønen, der uddanner Vinterlærere uden at saa Understøttelse; og jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at denne Anstalt meget vel vil kunne bære sig, men det vedkommer jo ikke os. Hvad der vedkommer os, er, med hvilken Berettigelse Ministeriet kan blive ved at understøtte en ren og stærk Amtsskole, uden at der forud er gaaet en almindelig Overvejelse af den Slags Forhold og af Maaden, hvorpaa der skal understøttes, hvis den Slags Skoler overhovedet skulle understøttes. — Med disse Bemærkninger skal jeg opfordre til at stemme imod Godkendelsen af Statsregnskabet for 1891—92.

Finansministeren (Strup): Da de ærede Ordførere for Flertallet (Rump) og Mindretallet (Th. Nielsen), have været enige om, at det ikke var værd at repetere de gamle Argumenter for og imod Tilstedeligheden af det, der kaldes provisoriske Finanslove, finder jeg for mit Vedkommende heller ikke Anledning til at gaa ind paa dette, og jeg tror, at det høje Ting vil være baade de ærede Ordførere og mig taknemlig for, at man ikke genoptager et saa gammelt Emne, om hvilket det vist næppe er muligt at sige noget nyt. At jeg selvfølgelig fastholder min Anskuelse lige saa fuldt som den ærede Ordfører for Mindretallet fastholder sin, behøver jeg næppe udtrykke til sige. Det forekommer mig imidlertid, at naar den ærede Ordfører for Mindretallet vilde fremhæve og med fuld Føje fremhævede det mærkelige i, at man i en Række af Aar ikke har kunnet komme til regelmæssige Finanslove, men ogsaa vilde give dette uheldige Forhold Skylden for, at man paa det almindelige Lovgivningsomraade, hvor man er enig om at ville forhandle, alligevel kun kommer saa overordentlig langsomt frem, saa tror jeg, at den ærede Ordfører gik noget for vidt. Det staar i alt Fald for mig saaledes, at man i Fortiden, medens man naaede til regelmæssige Finanslove, ikke var kortere Tid om det, end man nu er om at komme til det